

– Össze-vissza fecsegsz... – Kihúzta kezét a szorításból. – Mi ez itt? Nyakadba akasztva...?

– Kígyókő – suttogta a lány. – Mamijako jussom... Anyámnak anyja szerezte. Rajtakapta a két kígyót, ahogy éppen összehajlottak fölötte, fútták, sziszegtek a kőre, erre a kígyókőre. – Kibontogatta az apró vászonzacskót. Mintha drágakövet csippentene volna az ujjaival, vigyázva szedte elő a fakókék tojásdad formájú kavicsot. – Varázsos erő van ebben. Kígyók tüzesítették föl ezt a követ, hogy foguk mérgéből belefúhassák a bűnös képességet. – Megdörzsölte a két keze közt a halványkék kavicsot, majd hozzáérintette lehunytt szemhéjaihoz. – Könnyörgök, higgy e jövendőmondásomnak! Valaki meggyilkolni akart valakit, vagy a feleségedet, vagy a kisfiadat, vagy akárki mást, olyant, ki drága neked, vagy hozzád tartozik...

– Hazudsz!

A magasban fellegrongy úszott el a félhold tört tányérja előtt.

– Neked én pénzért se hazudnék – nyalta körül száját a cigány hajadon. – Te akartad tudni, én csak látom, miként mutatják a jövendőt tenyeredbe az árkok... mutatja a *burnyik* – emelte szeméhez közelebb a hold fényében. – A halálé tán gyerekednek az anyja leszen! – Nagy szembogarában könyes szikra csillant. – Gyilkos murs akarja kiontani vérit!

Végigbizsergett a fiú nyakszirtjén, s háta gerincén is lúd-bőrzött immár a hideg.

– Te eszetlen – mondta rekedten. – Megrémíteni próbálsz...

Fölállt, s a két vállánál fogva a kigyóhajlékony fiatal némbert is talpra állani kényszerítette.

– Eredj! A jóslatodnak nem hiszek... – S elfordította magát től. – Fuss! Feledd, hogy itt jártál...

Két ujjával pattintott, jelt adni Krampusznak, ki parancsát lesve bámult rá.

– Sarkába legyél! Nyomába maradj!

S nézett utánuk, ameddig a szóértő kutya lassúdan, a szőlőskert alsó végéig konokul követte a nem várt látogatóját.

Szellőtől susogtak a szőlőrendek. Kelekótya, avagy tán nyelvehazug teremtés – monda magában. – Nem hihetem babonás pityegését. Nem a tenyeremből látta, hogy gyereke van! A nemzetes úr megemlítette Máli nénőnek a kisfiamat. S azt, mit Máli nenő meghallott, száz más ember egykettőre megtudhatta Zano-ton. Bizonyára ilyesformán jutott a cigányleány-nak is fülébe...!

Hidegen bújkált gylcsinge nyakában a szellő.